

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממך

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות תביעות מרכז – שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

גדעון ממך

בשם המאשימה:

עו"ד שיר זהבי, עו"ד שחר יערי, עו"ד אלמוג בן חמו
עו"ד דניאל דרוביצקי, עו"ד דנה פלג

בשם הנאשם:

גזר דין

נוסח מצונזר – מותר בפרסום

האם ועד כמה משפיע החלק הכללי לכתב האישום על שאלת ההרשעה בדין ועל התוצאה העונשית? השאלה מתחדדת לאור הפער התהומי בין נסיבות רקע חמורות: שנות נישואין ארוכות במהלכן נאלצה המתלוננת להתמודד עם אלימות פיזית, מילולית, נפשית וכלכלית שהופעלה כלפיה על ידי הנאשם, לבין שני אישומים "מתונים" ורחוקים בזמן זה מזה, בעבירות תקיפת בת זוג שלא הסבו למתלוננת נזק פיזי.

כתב אישום מתוקן

1. ברקע: במועד הרלוונטי לאישום הראשון היו הנאשם והמתלוננת בני זוג גרושים מזה 4 שנים לאחר 10 שנות נישואים, הורים לשני ילדים משותפים והתגוררו בבתים נפרדים באותו הישוב. במהלך שנות חייהם המשותפים נהג הנאשם לקלל את המתלוננת, לצעוק עליה, לדחוף אותה, לשבור חפצים בבית, לרבות דלתות באמצעות אגרופו בעת שכעס, לבקר את הוצאותיה ואף נטל לה את כרטיס האשראי. הנאשם ואביה של המתלוננת (להלן: האב) עבדו באותו מקום העבודה ולעיתים נסעו בצוותא ברכב משותף. כחודש ומחצה עובר ל-12.2.20 ועובר למתואר באישום הראשון, מסר הנאשם למתלוננת מכתב בו הביע את רצונו לשוב לזוגיות עמה. כחודש עובר ל-12.2.20 ועובר למתואר באישום הראשון, גילה הנאשם כי המתלוננת מצויה בזוגיות חדשה.

אישום ראשון: ביום 24.1.20 בסמוך לשעה 22:00 ומיד לאחר שביקשה המתלוננת מהנאשם בשיחת טלפון כי ינתק קשריו עם אביה, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת כשהוא נסער ודפק בדלת. המתלוננת פתחה לו את הדלת וביקשה כי לא ייכנס לביתה, ובתגובה דחף אותה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממך

הנאשם הצידה, נכנס לביתה, עלה לקומה השנייה בה ישן האב, זרק לעברו את מפתחות הרכב וצעק: "קח את המפתחות שלך והבת שלך הבת זונה" ועזב את המקום.

אישום שני: כחמש שנים עובר לאישום הראשון, עת הגיעו הנאשם והמתלוננת לנחם את אמה של המתלוננת על מותו של אבי האם, פגשו השניים את אביה של המתלוננת. או אז משך הנאשם את המתלוננת באומרו: "עכשיו אנחנו הולכים, זה או הוא או אני". בהמשך חזרו הנאשם והמתלוננת בנפרד לביתם המשותף, ובמהלך הלילה, בזמן שהמתלוננת ישנה לבדה בסלון הבית, ניגש אליה הנאשם, משך בשערותיה ואמר לה כי למחרת ילכו להלוויה יחד כזוג, וכי אין כזה דבר שהיא מעדיפה את אביה על פניו.

בהתאם להודאתו מיום 1.12.20 בכתב האישום המתוקן, הורשע הנאשם בשתי עבירות תקיפה סתם – בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

תסקירי מבחן

2. הנאשם הופנה לקבלת תסקיר מבחן אשר לבקשת ההגנה בחן גם את האפשרות לביטול ההרשעה. תוכן התסקירים יובא בתמצית, אך מובהר כי קראתם בעיון ונתתי דעתי למלוא האמור בהם. הנאשם והמתלוננת כאמור גרושים והורים לשני ילדים משותפים. הנאשם מתגורר בגפו ונתון לאחרונה בקשר זוגי. הוא השלים 12 שנות לימוד ובעל בגרות מלאה, אחריה השתלב בלימודי תעודה במסגרת טכנולוגית בצה"ל, התגייס לחיל המודיעין ושירת בצבא 25 שנים, השתחרר בדצמבר 2018 בדרגת רס"ן. במהלך שירותו הצבאי השלים הנאשם תואר ראשון בהנדסת חשמל ואלקטרוניקה ותואר שני במנהל עסקים. ----- הנאשם הציג לקצינת המבחן מכתבי המלצה מאת מפקדיו במהלך שירותו הצבאי, במסגרתם פורטו יכולותיו המקצועיות, חריצותו וקשריו הבינאישיים המוערכים.

הנאשם והמתלוננת הכירו במהלך שירותם הצבאי, המתלוננת בשירות סדיר והנאשם בקבע, ונישאו כעבור מספר שנות זוגיות. לדבריו, עיקר הקונפליקטים ביניהם נסבו סביב נושאים כלכליים, כשלטענתו התקשה להציב למתלוננת גבולות, והשניים הגיעו לחובות בשל רצונותיה ודרישותיה. לטענתו השניים נקטו אלימות מילולית הדדית, ועל רקע תחושות כעס נהג לגלות אלימות גם כלפי חפצים.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממן

הנאשם נעדר הרשעות קודמות. בתסקיר ראשון מיום 22.6.21 עולה כי נטל אחריות ראשונית בפני קצינת המבחן והביע חרטה ובושה, תוך שטשטש את מעשיו והתקשה להסביר את הרקע להם. באשר לחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, טען כי הוא מתקשה לזכור באופן בהיר את התנהלותו במהלך שנות חייו המשותפים עם המתלוננת, לרבות את נטילת כרטיס האשראי שלה, ומאידך הודה כי היה מצוי לעתים במצב של אובדן שליטה והתלהטות יצרים. אשר לאישום הראשון, התמקד בקשר עם אביה של המתלוננת. לשיטתו, האחרונה כלל לא חששה מפניו חרף התנהגותו האלימה. אשר לאישום השני התנסח באופן עמום. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם חווה את עצמו כאדם רגוע ומווסת, המצליח בדרך כלל לשלוט בכעסיו ולהימנע מהתנהגות אלימה. הוא ביטא אמנם הכרה בבעייתיות שבהתנהגותו, אך התקשה להעמיק בה. לדבריו, בשנה האחרונה הוא מטופל באופן פרטי בתדירות של אחת לשבועיים, בין השאר בגין קשיים לשלוט בכעסיו. פנייתה של קצינת המבחן למטפלת הפרטית לא נענתה.

קצינת המבחן נפגשה עם המתלוננת אשר סיפרה כיצד פגע בה הנאשם במהלך שנות נישואיהם תוך גילויי אלימות מילולית ופיזית – כלפיה וכלפי חפצים. היא תיארה הסלמה בהתנהגותו, כזו שלא התמתנה חרף טיפול זוגי בו השתתפו. לדבריה, איננה נותנת בו אמון ובאותה עת עדיין חששה מפניו.

בתום התסקיר הראשון ולאחר שבחנה את הפרמטרים הרלוונטיים העריכה קצינת המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם עשוי לפחות בכפוף להשתלבותו בטיפול בתחום האלימות הזוגית. משכך המליצה לדחות את הדיון על מנת לאפשר לו להחל בטיפול.

תסקיר משלים מיום 19.10.21 העלה כי הנאשם השתלב ביום 4.7.21 בקבוצה טיפולית ייעודית לגברים אלימים. הנאשם מגיע למפגשים בעקביות, משתדל לשתף בפתיחות מחייו ומגלה אמפתיה כלפי חברי הקבוצה ועניין בדבריהם. עם זאת, ההליך הטיפולי מצוי בראשיתו וניכר כי הנאשם נוטה להתמקד בעיקר בחלקיו המתפקדים ומתקשה לבחון את חלקיו המכשילים והאלימים. קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת, אשר מסרה כי השניים מתקשרים באופן מזערי וקונקרטי בכל הקשור בטיפול בילדים. לדבריה, הנאשם איננו מנסה ליצור עמה קשר מעבר לכך, ושללה חשש מפניו כיום. לנוכח התגייסותו של הנאשם לטיפול המליצה קצינת המבחן על הטלת צו מבחן בצד ענישה מוחשית בדמות צו של"צ בהיקף של 120 שעות. על רקע -----, המליצה קצינת המבחן לשקול בחיוב את ביטול ההרשעה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממך

טיעוני הצדדים לעונש

3. בפתח הדיון נדונו בקשותיה של ההגנה לקיים את הדיון בדלתיים סגורות -----
-----, ולהפנות את הנאשם לקבלת תסקיר נוסף עובר
לישיבת הטיעונים לעונש. לאחר שנשמעו הערות בית המשפט (מבלי שהובעה עמדה באשר
לתוצאה הראויה בתיק), חזרה בה ההגנה מבקשותיה.

4. המאשימה הגישה הצהרת נפגעת העבירה (עת/1), והמתלוננת אף העידה לעונש: כיצד
חשה את נחת זרועו של הנאשם למן היום הראשון לחברות ביניהם, במהלך הנישואין ובגירושין.
לדבריה, הנאשם שלט בה באופן ברוטלי, במכות, בהתפרצויות זעם, בדחיפות, בנזק מכוון לרכוש
"כל דלת בבית הייתה סדוקה בנחת זרועו", בהרחקתה מחבריה וממשפחתה. הנאשם נהג בה
כאילו הייתה חפץ, רכוש הפרטי, ונקט כלפיה אלימות פיזית, נפשית, מילולית וכלכלית, אשר
פגעה בה קשות: תחושות פחד תמידי וחוסר רוגע, התדרדרות נפשית שהצריכה טיפול פסיכולוגי
ממושך, חבלות גופניות וסימנים כחולים, סחרחורות וכאבי ראש מתמשכים, התקפי חרדה.
לדבריה, היא פיתחה תלות נפשית וכלכלית בנאשם, ירידה בביטחון העצמי וקושי לבטוח
באנשים. היא סיפרה כי פנתה שלוש פעמים לתחנת המשטרה, אך סבה על עקבותיה מתוך חשש
וחוסר יכולת להכיר בהיותה אישה מוכה. המתלוננת ביקשה את הגנתו של בית המשפט ובירכה
על הטיפול שעובר הנאשם.

ב"כ המאשימה עמדה על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים: שמירה על גופה ובטחונה
של המתלוננת, ועל כך שהמעשים נעשו בין כותלי הבית, מקום מבצרה ומבטחה. היא ביקשה
לקבוע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות לבין 10 חודשי
מאסר, והפנתה לפסק דין (אחד) לתמיכה בעתירתה. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, סקרה
את נסיבותיו של הנאשם, וביקשה לדחות את המלצת התסקיר שלשיטתה אינה מתיישבת עם
השלב הראשוני בו מצוי ההליך הטיפולי, כמו גם עם חומרת העבירות בהינתן נסיבות הרקע
המפורטות בחלק הכללי לכתב האישום, ובמילותיה: "המאשימה מבקשת לדמיין את הטרור
שחוותה המתלוננת בביתה". סופו של דבר עתרה לגזור את עונשו של הנאשם במרכז המתחם,
בתוספת מאסר על תנאי, קנס ופיצויים למתלוננת. כן ביקשה לדחות את בקשתו של הנאשם
לביטול ההרשעה, בטענה כי לא עמד באיזה מהתנאים שנקבעו בפסיקה: סוג העבירה בנסיבותיה
איננו מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, והנאשם לא

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממן

הוכיח בראיות את הנזק שייגרם לו כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה. לתמיכה בטענותיה הפנתה לפסקי דין בהם הורשעו עובדים בשירות הציבורי חרף תפקידם הרם.

5. בטרם נשמעו טענות ההגנה ביקש הנאשם להעיד עדת אופי, אך לאחר קבלת התייחסותה של המתלוננת באשר לזהות העדה, ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט, החליטה ההגנה לחזור בה ולהימנע מהעלאתה של העדה לדוכן העדים (פר' עמ' 7-8). ב"כ הנאשם הגיש ראיות לעונש: אסופת מכתבי המלצה ממפקדיו של הנאשם בצבא (ענ' 1) ומקבץ תלושי שכר-----

-----.

לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה מחמירה יתר על המידה בעתירתה העונשית, בהתחשב בכך שמדובר בשני אישומים בעבירות ברף נמוך, שתיהן התרחשו לפני זמן רב, האחרונה מביניהן לפני כשנתיים, והאחרת כ-5 שנים קודם לכן, קרי, לפני כשבע שנים. הוא עמד על כך שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, כבר בשלב החקירה. הפנה לנסיבותיו של הנאשם, בן 47, נעדר הרשעות קודמות כלשהן, בוגר תואר ראשון בהנדסת חשמל ומוסמך תואר שני במנהל עסקים, שירת במסירות משך 25 שנה בחיל המודיעין, זכה להמלצות חמות ממפקדיו ותרם תרומה משמעותית למדינה. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן ומבקש להמשיך בהליך הטיפול. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר האחרון ממנו עולה כי המתלוננת סיפרה לקצינת המבחן כי איננה חוששת עוד מהנאשם.

אשר לשאלת ההרשעה, ההגנה סבורה כי עלה בידה לעמוד בשני התנאים שנקבעו בפסיקה. חומרת העבירות מאפשרת ביטול ההרשעה, וקיימת אפשרות כי הותרת ההרשעה על כנה תוביל לפיטוריו של הנאשם מעבודתו ולפגום בסיכויי שיקומו.-----

----- ב"כ הנאשם תמך טענותיו בפסקי דין מהם ביקש ללמוד כי ראוי לבטל את ההרשעה גם בהיעדר ראיות לנזק קונקרטי. משכך ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן בצד ביצוע שעות שירות לתועלת הציבור.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממן

הנאשם הביע חרטה עמוקה על מעשיו ועל פגיעתו במתלוננת ובעקיפין גם בילדיהם, וביקש את סליחתה של המתלוננת. הוא הבהיר שהסיטואציה קשה עבורו, סיפר בקצרה על קשיים בעברו, ----- הוא ביקש לבטל את הרשעתו מחשש שהרשעה עלולה לערער את מעמדו במקום עבודתו עד כדי אפשרות לפיטוריו. הוא ביקש לאפשר לו להמשיך לטפל בעצמו, כשלדבריו בעקבות כתב האישום הוא מלווה גם במקום העבודה על-יד עובדת סוציאלית, -----.

דיון

6. כתב האישום דנן חורג "מהמסגרת השגרתית" של כתבי האישום בעבירות אלימות במשפחה, בהינתן הפער המשמעותי בין עוצמתן וחומרתן הנמוכה (באופן יחסי) של עבירות האלימות המפורטות באישומים עצמם, לבין הרקע לעבירות המתואר בחלקו הכללי של כתב האישום: התנהגות קשה ואלימה של הנאשם כלפי המתלוננת, פיזית ונפשית, לאורך שנים רבות של חיים משותפים [במאמר מוסגר: בל יובן מהמינוח "מסגרת שגרתית" כאילו בית המשפט מקל ראש בעבירות אלימות במשפחה, חמורות יותר או פחות, אשר כמעט תמיד פגיעתן הפיזית הרעה מלווה בפגיעה נפשית, ולעתים מזומנות אף בפגיעה משנית בקורבנות נוספים דוגמת ילדיהם של בני הזוג]. על רקע פער זה עולה השאלה כיצד ראוי לקבוע את מתחם הענישה, ואת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, כמו גם האם וכיצד יש ברקע לעבירות כדי להשפיע על שאלת ההרשעה.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. נסיבות ביצוע העבירות: נפתח בתמצית הוראות המחוקק. סעיף 40ב לחוק העונשין מורה אותנו כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (הדגשה הוספה – ג"א). בהתאם להוראת סעיף 40יב לחוק העונשין, רשימת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואשר מפורטת בסעיף 40ט איננה סגורה, ובית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות (בין לקביעת המתחם ובין לגזירת העונש בתוך המתחם). באשר להוכחת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נקבע בסעיף 40י(ד): "הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממן

כזכור, הנאשם הודה במיוחס לו במסגרת כתב אישום שתוקן לקולה. חזקה על הנאשם כי שקל היטב בטרם נתן תשובתו לכתב האישום, כי זו ניתנה ביישוב הדעת, וכי הודייתו – הודיית אמת היא. כשאלו פני הדברים, בית המשפט איננו רשאי להתעלם מהתנהגותו ומעשיו של הנאשם המפורטים בחלקו הכללי של כתב האישום, ואשר מהווים נסיבות רקע לעבירות גופן. אמנם, ברי כי מעשי העבירה עליהם נותן הנאשם את הדין הם אלו המפורטים באישומים עצמם, והם בלתי, ואולם נסיבות ביצוע העבירות, אלו נקבעות על בסיס מכלול הנתונים שהובאו בכתב האישום, לרבות בחלק הכללי. למתן משקל לנסיבות מחמירות של ביצוע עבירה, אפילו כאשר מדובר בעובדות שלאחר תיקון כתב אישום אינן מיוחסות במישרין לנאשם, ראו ע"פ 5522/20 נזאר חלייחל נ' מדינת ישראל (24.2.21, פס' 9).

8. נסיבות הרקע מכבידות. נשוב ונשים לנגד עינינו את סעיף 2 לחלק הכללי לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם: "במהלך שנות חייהם המשותפים של הנאשם והמתלוננת, נהג הנאשם לקלל אותה, לצעוק עליה, לדחוף אותה, לשבור חפצים בבית, לרבות דלתות באמצעות אגרוף בעת שכעס, וכן לבקר את הוצאותיה ואף נטל לה את כרטיס האשראי". זוהי נקודת המוצא לעבירות שביצע הנאשם באישומים עצמם, זהו המצע עליו "צמחו" מעשי העבירה, וזוהי האספקלריה באמצעותה יש לראות את המעשים ולבחון את מידת חומרתם. העבירות עצמן – באירוע אחד מדובר בכניסה לא רצויה לביתה של המתלוננת (נמחקה עבירת הסגת גבול, וברי כי הנאשם לא ייענש בגין כך), שלאחריה דחף הנאשם את המתלוננת. באירוע האחר משך הנאשם את המתלוננת ומאוחר יותר משך אותה בשערותיה. שתי העבירות מצויות במדרג הנמוך של עבירות האלימות, ואילו נמצאו "בחלל ריק", סביר כי היו מצדיקות קביעת מתחם שתחתיתו בענישה צופה פני עתיד, אף כשמדובר בעבירות אלימות בתוך המשפחה.

לענישה בהיעדר נסיבות מיוחדות לחומרה ראו גזרי דין רלוונטיים מהעת האחרונה: (-) ת"פ (נתניה) 20399-01-19 מדינת ישראל נ' מיכלוב (30.9.21). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירת תקיפה סתם – בן זוג, בכך שעל רקע ויכוח בינו לבין בת זוגו הפיל אותה הנאשם לארץ ומשך בשערות ראשה. נקבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נדון למאסר על תנאי, של"צ והתחייבות; (-) ת"פ (נתניה) 54214-03-19 מדינת ישראל נ' NIZLIGABRA (8.6.21, טרם פורסם). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של תקיפה סתם – בן זוג, לאחר שסטר לבת זוגו בפניה וגרם לה לסימן אדום. הוגש בענינו תסקיר יחיד, ללא המלצה טיפולית, ובכל זאת מצאה המאשימה לעתור (בהסכמת הנאשם) לסיים את ההליך במאסר על תנאי ופיצויים למתלוננת; (-) ת"פ (נתניה) 52600-08-19 מדינת ישראל נ' מכתובי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממך

(22.6.21). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת בת זוג ואיומים, בשני אירועים. באירוע הראשון ניגש אל בת זוגו כשישבה על כיסא, תפס אותה בצווארה ובכתפיה, ודחף אותה לאחור. כשבוע מאוחר יותר איים עליה כי ישפוך חומצה על פניה. עונשו נגזר למאסר על תנאי, צו מבחן, פיצויים והתחייבות.

הרקע המחמיר המוסכם למעשי העבירה משפיע על מתחם העונש באופן המחייב קביעת מרכיב עונשי מוחשי כבר בחלקו התחתון של המתחם, למצער בדמות שעות שירות לתועלת הציבור. אדגיש כי נתתי דעתי לכך שמדובר בעבירות לא מתוכננות, שלא הסבו למתלוננת נזק פיזי, ושלא פוטנציאל הנזק הפיזי היה נמוך. כן נתתי דעתי לפרק הזמן הארוך מאוד (5 שנים) בין העבירות. אבהיר כי הצדדים עתרו לקבוע מתחם יחיד, אך התוצאה לא הייתה משתנה גם אילו מצאתי לקבוע מתחמים נפרדים. אשר על כן החלטתי לקבוע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ושל"צ לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

9. על סוגיית ההרשעה בדין ועל האפשרות להימנע ממנה חולשת ההלכה אשר נקבעה בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: הלכת כתב). כידוע, האינטרס הציבורי ועיקרון השוויון בפני החוק מחייבים להרשיע את מי שנמצא אשם בדין. אי הרשעה מהווה חריג השמור למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. במקרים חריגים אלו, צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון, כי העבירה בנסיבותיה מאפשרת להימנע מהרשעה מבלי לפגוע יתר על המדינה באינטרס הציבורי ובשיקולי הענישה האחרים. התנאי השני, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. הנאשם נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכווי שיקומו ולבסס אותה בראיות (רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18), סעיף 9)).

לדעתי, הנאשם לא עמד באיזה מהתנאים שנקבעו בהלכת כתב. אשר לתנאי הראשון: עבירות אלימות מהסוג שביצע הנאשם, ואף חמורות מהן, מאפשרות אמנם לעתים לסיים את ההליך ללא הרשעה. ב"כ הנאשם הפנה לשורה ארוכה של פסקי דין בהם נמצא לבטל את ההרשעה (לא ראיתי להעלות את הרשימה עלי כתב). דא עקא, נסיבות הרקע המפורטות בחלק הכללי לכתב האישום, אלו מקימות משנה חומרה ומסיטות את נקודת האיזון במידה שאיננה מאפשרת לבטל את הרשעתו של הנאשם בדין. התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת משך שנים ארוכות מחייבת

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 20-06-27415 מדינת ישראל נ' ממן

את בית המשפט לטעת אות קין של הרשעה במצחו של הנאשם, ובמקביל ליתן למתלוננת הגנה והכרה בסבל שחוותה משך שנים מידי הנאשם.

גם בתנאי השני לא עמד הנאשם: -----

----- נזכור כי הנאשם הורשע זה מכבר, כי מקום העבודה מודע לכך (הנאשם העיד כי על רקע כתב האישום הוא מטופל על-ידי עו"ס במקום עבודתו), וכי חרף האמור המשיך בעבודה כבשגרה. ----- והסיכון (הקיים) מפני פיתורים כתוצאה מהרשעה, אין בהם כשלעצמם כדי להקים את אותו ראש נזק משמעותי שנקבע בפסיקה, וממילא זה איננו שקול כנגד הצורך בהטבעת חותם של הרשעה בגין עבירות האלימות שביצע הנאשם כנגד רעייתו/גרושתו ואם ילדיו, אירועים שהתרחשו שניהם בין כותלי הבית, במקום בו אמורה המתלוננת לחוש בטוחה ומוגנת.

גזירת העונש המתאים לנאשם

10. בניגוד לעמדת המאשימה, לדעתי ראוי לקבוע את העונש בחלקו הנמוך של מתחם הענישה. נזכיר בקצרה את נסיבותיו האישיות העומדות לזכותו: בן 47 נעדר הרשעות קודמות; הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן; בכך יש הן הבעת חרטה והן חיסכון בעדותה של המתלוננת; הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן ומעוניין להמשיך בהליך טיפולי; אמנם, ניכר כי מידת נטילת האחריות בפני שירות המבחן איננה מלאה, וניכר כי הנאשם זקוק לטיפול משמעותי, אך הנאשם מכיר בכך והמלצתו הטיפולית של שירות המבחן – יש לה על מה שתסמוך; הנאשם והמתלוננת ניתקו את הקשר ביניהם, ומשתפים פעולה באופן ענייני אך בנושא הטיפול בילדים; המתלוננת שיתפה את קצינת המבחן (בתסקיר האחרון) כי איננה חוששת עוד מפניו של הנאשם, טענה ממנה לא חזרה גם בעדותה לפני; התרשמתי מהמתלוננת כאישה חזקה, רצינית, דעתנית, אינטליגנטית, אשר הצליחה להתגבר על חיים של אומללות וסבל בצדו של הנאשם, ההינה לעמוד מולו ולהעיד בגבורה; המתלוננת עצמה הביעה רצון כי הנאשם יעבור הליך טיפולי, ובמילותיה: "אני יותר ממברכת על הטיפול שעבר או עובר". חומרת מעשיו של הנאשם מקבלת ביטוי בעצם ההרשעה, כמו גם בחיובו בעונשים מוחשיים: העמדתו בצו מבחן, חיובו בביצוע שעות שירות לתועלת הציבור ובתשלום פיצויים למתלוננת, כשמובהר כי אין בפיצויים שיושמו במסגרת ההליך הפלילי אלא משום פיצוי מינימלי בגין הנזק הנפשי שוודאי גרם למתלוננת.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 27415-06-20 מדינת ישראל נ' ממך

11. התוצאה היא שהרשעתו של הנאשם עומדת בעינה, ואני גוזר עליו את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון או פשע, לרבות איומים.
- ב. הנאשם יבצע 120 שעות שירות לתועלת הציבור (של"צ) ב"כפר הירוק" בתל אביב, בהתאם לתוכנית שנקבעה בתסקיר המבחן. על הנאשם להשלים את ביצוע השל"צ בתוך שנה מהיום. הוסבר לנאשם כי אם לא יעשה כן, עשוי בית המשפט לגזור את דינו מחדש.
- ג. צו מבחן למשך שנה. הוסברה לנאשם משמעותו של צו המבחן ואפשרות הפקעתו והטלת עונש במקומו.
- ד. פיצויים בסך 5,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 10.12.21 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.
- ה. הנאשם ייתן התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע בתוך שלוש שנים מביצוע עבירת אלימות מסוג עוון או פשע, לרבות איומים. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפני עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

נוסח מלא ניתן ביום כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים, וישלח אליהם.

גיל אבנון, שופט